

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 23 lutego 2017 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Paweł Janaszek

Protokolant Agnieszka Salańska

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2017 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa L. – Oddział w Polsce z siedzibą w W.

przeciwko J. G.

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

Sygn. akt I C 2760/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 maja 2014 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, L. Seąuros Kompania de S. y (...) S.A. z siedzibą w M. działającą przez Oddział w Polsce z siedzibą w W., wniosła o zasądzenie od pozwanej J. D. kwoty 39.137,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, oraz kosztów procesu, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 5 lutego 2013 roku miał miejsce wypadek komunikacyjny powodujący szkodę M. F. Sp. J., którego sprawcą była pozwana, która doprowadziła do niego po użyciu alkoholu.

W związku z powyższym powód podjął decyzję o wypłacie odszkodowania poszkodowanemu M. F. Sp. J. w łącznej wysokości 34.111,74 zł, którą następnie wypłacił. Podniesiono, że dochodzone w sprawie roszczenie dotyczy zwrotu przez pozwaną odpowiedzialną za zaistniałą szkodę wypłaconego odszkodowania wraz z kwotą skapitalizowanych odsetek naliczonych od dnia następnego po dniu wypłaty odszkodowania do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu, co znajduje podstawę prawną w treści art. 43 § 1 Ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, z uwagi na stwierdzony brak podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał sprawę do rozpoznania przez tutejszy Sąd (postanowienie - k. 12).

Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2015 roku, Sąd zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c., z uwagi na niewskazanie przez pełnomocnika powoda aktualnego adresu zamieszkania pozwanej, a tym samym niemożność doręczenia jej odpisu pozwu wraz z załącznikami i wezwania na termin rozprawy (postanowienie - k. 305).

W toku dalszych czynności ustalono, że pozwana z uwagi na zmianę stanu cywilnego zmieniła nazwisko na G. (odpis odpisu skróconego aktu małżeństwa zawartego w dniu 21 listopada 2015 roku - k. 328-329).

Na wyznaczony termin rozprawy w dniu 20 lutego 2017 roku, nie stawiła się pozwana J. G., od której korespondencja jako prawidłowo podwójnie awizowana została uznana za doręczoną w dniu 19 stycznia 2017 roku. Pozwana tym samym nie zajęła stanowiska w sprawie.

W toku rozprawy w dniu 20 lutego 2017 roku, Przewodniczący zwrócił uwagę pełnomocnikowi powoda, na okoliczność sprzedaży działalności ubezpieczeniowej prowadzonej przez oddział w Polsce L. A.

Pomimo pouczenia, pełnomocnik powoda podtrzymywał dotychczasowe stanowisko w sprawie, wnosząc o wydanie wyroku zaoczonoego (protokół rozprawy - k. 356).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

W realiach przedmiotowej sprawy, obowiązkiem Sądu było badanie legitymacji procesowej stron według stanu na datę zawisłości sporu.

O ile w sprawie nie budziła wątpliwości możliwość dochodzenia od pozwanej J. G. (uprzednio D.) zwrotu wypłaconego odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej M. F. Sp. J., zgodnie z unormowaniem przewidzianej w treści art. 43 § 1 Ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, o tyle podmiotem legitymowanych do jej dochodzenia na etapie czy to zawisłości sporu, czy też tym bardziej zamknięcia rozprawy nie był powód.

W tym też zakresie, stronie powodowej, winna być znana okoliczność dotycząca tego podmiotu i sprowadzająca się do ogłoszonej przez A. w grudniu 2015 roku decyzji o nabyciu L. z siedzibą w M..

W dniu 30 września 2016 roku, po otrzymaniu stosownych zgód, A. i L. podpisały umowę, w wyniku, której nastąpiło przeniesienie do A. działalności L.. - Oddziału w Polsce. Przeniesienie to nastąpiło w wyniku w wyniku transakcji, w ramach której zorganizowana część przedsiębiorstwa L. - tworząca polski oddział, została sprzedana A.tym samym firma L.zdecydowała o zaprzestaniu działalności na rynku polskim, a dotychczasowa działalność została przeniesiona do wnioskodawcy. W rezultacie działalność obydwu firm została zintegrowana w ramach jednego podmiotu prawnego jakim jest A.(notoria sądowa, znana powodowi)

W tych okolicznościach, powód, który nadal nie jest wykreślony z KRS, utracił legitymację prawną do dochodzenia zgłoszonych w sprawie roszczeń, przy czym okoliczność ta jest znana eo ipso zarówno powodowi, jak też A.których wszak bezpośrednio dotyczyły.

Takie też okoliczności, dotyczące w tym przypadku braku legitymacji procesowej biernej były przedstawiana w toku sprawy o sygn. akt I C (...) tut. Sądu, gdzie pełnomocnik zarówno L.- Oddział w Polsce, jak też A.podnosił wobec faktu zbycia portfela wierzytelności utratę przez pierwszy z wymienionych podmiotów legitymacji biernej.

Podzielić przy tym należy, pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 21 października 1994 roku (sygn. akt III CZP 133/94), zgodnie z którym w sprawie z powództwa ubezpieczającego o roszczenia wynikające z umowy ubezpieczenia objętej umową o przeniesienie portfela, przewidzianą w art. 66 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. Nr 50, póź. 344 ze zm.) legitymowanym biernie jest wyłącznie ubezpieczyciel przejmujący portfel.

Analogiczna sytuacja zachodzi w sprawie na gruncie obowiązującym przepisów ustawy z dnia 11 września 2015 roku o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (w szczególności przepisów

art. 192 dotyczącego przeniesienia portfela ubezpieczeń, odpowiednio stosowanych przepisów art. 300-304 powołanej ustawy), a także w zakresie legitymacji procesowej czynnej. Zbycie portfela ubezpieczeń skutkuje rozporządzeniem wchodzących w jej skład wierzytelności, także należnych zbywającemu na podstawie art. 43 § 1 Ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Podkreślić przy tym należy, że w sprawie nie ma zastosowania przepis art. 192 pkt 3 k.p.c., ponieważ zbycie portfela ubezpieczeniowego nastąpiło w dniu 30 września 2016 roku, gdy tymczasowej o zawisłości sporu w sprawie można było mówić od dnia 19 stycznia 2017 roku.

Pomimo poinformowania pełnomocnika powoda o takich okolicznościach, nie zgłoszono wniosku dotyczące zmian podmiotowych po stronie powodowej, co oznaczało konieczność oddalenia powództwa wobec utraty legitymacji procesowej czynnej.

Podkreślić należy, że powyższe nie stoi na przeszkodzie w dochodzeniu przedmiotowych roszczeń przez podmiot legitymowanych - A.

Wprawdzie zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§ 2).

W świetle wskazanych okoliczności, twierdzenia powoda nie tyle o istnieniu dochodzonych wierzytelności, ale o przysługiwaniu mu takich wierzytelności, nie tyle nie zostały udowodnione, co okazało się, że wobec zbycia portfela ubezpieczeń, powód utracił legitymację do dochodzenia wierzytelności zgłoszonych w pozwie inicjującym niniejsze postępowania.

W tych też okolicznościach zbędnym i bezprzedmiotowym było czynienie w sprawie ustaleń faktycznych dotyczących wysokości szkody i podstawy odpowiedzialności pozwanej, które winny być przedmiotem analizy w sprawie z powództwaA.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w wyroku zaocznym z dnia 23 lutego 2017 roku.